

[Lasse Budtz]

selvfølgelig ikke skal starte en ny massiv hjælp til f. eks. et land som Uganda eller Kampuchea, det tidligere Cambodia, eller Chile eller til andre lande, som fører en politik, der er direkte imod dansk opfattelse af retfærdighed. Men man kan selvfølgelig godt yde hjælp til ofre for sådanne landes politik, og det gør vi da heldigvis også i en række tilfælde. De 16 aktstykker er i virkeligheden et udtryk for denne politik. En del af den hjælp, aktstykkerne omfatter, kanaliseres gennem internationale organisationer, og også på denne måde følger vi ganske nøje de henstillinger, som De Forenede Nationer har rettet til samtlige medlemslande. Det er som bekendt et ønske fra u-landenes side, at en del af den rige verdens hjælp til den fattige netop går gennem de internationale organisationer, for derved føler de fattige lande en større uafhængighed ved modtagelsen. Dette er uhyre forståeligt, for der skal netop ikke være betingelser.

Jeg håber, at forslaget, som formentlig må henvises til udenrigsudvalget, får en overordentlig hurtig gang gennem udenrigsudvalget, så aktstykkerne kan havne i finansudvalget, hvor de hører hjemme, og hvor de for længst skulle være gennemført.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiets folketingsgruppe er enig med forslagsstillerne i, at det er rimeligt, at folketinget får lejlighed til en drøftelse af de 16 aktstykker fra minister Lise Østergaard, hvori ministeren søger finansudvalget om bevillinger til noget over 400 mill. kr. til en række statslige u-landsprojekter.

Det er rigtigt, som udenrigsministeren anførte, at bevillingsrammerne stort set er fastlagt ved finansloven, men dette bør naturligvis ikke danne en praksis, der forhindrer folketinget i at diskutere konkrete sager af den størrelsesorden, der her er tale om.

Som alle ved, ville der, hvis fremskridtspartiet sad i regeringen, blive lagt vægt på væsentlige besparelser på dette område, dels fordi fremskridtspartiet hellere så u-landsbistanden gjort til en frivillig folkesag – især når den har fået et så betydeligt omfang, som den har – dels fordi den meget alvorlige økonomiske situation med det meget store betalingsbalanceunderskud, som de to regeringspartier har påført Danmark, taler for

store besparelser på dette såvel som på andre områder. Jeg skal dog ikke ved denne lejlighed, hvor der kun er kort taletid til rådighed, gå ind i en gennemgang af fremskridtspartiets principielle u-landspolitik; den er kendt fra vort partiprogram og fra talrige debatter her i tinget, senest forespørgselsdebatten den 13. april i år.

Men når der er et flertal, stort flertal, der ønsker at fastlægge den bevillingsramme, der er lagt, altså et sted mellem 1,5 og 2 mia kr. om året, må det være rigtigt, at vi her i folketinget fastlægger udgifterne sådan, at bistanden i det mindste afholdes så forstandigt som muligt. Det er ikke nok at opregne de mange gode hensigter, som udenrigsministeren opregnede – og dér kan fremskridtsfolk naturligvis ikke være så uenige med udenrigsministeren, når det drejer sig om den medmenneskelige indstilling, om ønsket om at hjælpe medmennesker, og den sociale holdning, dér er fremskridtsfolk naturligvis ikke spor anderledes indrettet end mennesker, der tilhører et andet politisk parti – men vi ved, at der er begået mange fejl i årenes løb, og hvis ikke vi ved det, kan vi bare læse det dokument, som statsrevisorerne så sent som for nogle få måneder siden tilstillede folketinget, og som indeholdt en beretning om revisionen af udgifterne til Danmarks statslige bistand til udviklingslandene i finansåret 1976–77. Mange af fejlene kunne have været undgået, mange af fejlene burde have været undgået, og ved nu at tage en drøftelse her i tinget og i udenrigsudvalget kan man måske undgå at begå nye fejl.

Nogle af aktstykkerne indicerer jo, at der kan blive tale om nye fejl-dispositioner. Der er aktstykke nr. 30 om bevillingen på 60,5 mill. kr. til opførelse af tre pigerealskoler i Tanzania. Man forstod på udenrigsministerens tale, at det nu er vigtigt for den danske befolkning, at vi virkelig får alle engageret i at skabe ligestilling mellem drenge og piger i Tanzania, samtidig med at vi her i landet fører en livlig debat omkring U 90, en debat, der jo bl. a. drejer sig om lighed i tilbud inden for vores egen folkeskole, og en debat, som langtfra er afsluttet endnu.

Der er aktstykke nr. 31, som viser, at Tanzania knap nok kan styre det meget omfattende skolebyggeri, der er sat i gang, men dér går Danmark altså nu ind med en udgift på 60 mill. kr.